

अविदुषां कर्मण्यकर्मभावनां द्रष्टुं विदुषां कर्मदर्शनं स्तौति यस्य सर्वे समारंभा इत्यादिभिः षड्विधैः यस्य विदुषः सर्वे समारंभ्यन्त इति समारंभाः कर्माणि कामेन फलेच्छया संकल्पेन अहमिदं करोमीत्यभिमानेन च वर्जिताः तं ज्ञानाग्निना कर्मादावकर्मदिदर्शनेन दग्धानि अंकुरीभावाद्यावितानि कर्माणि शुभाशुभानियेन तं पंडितं बुधा आहुः ॥ १९ ॥ ननु प्रायश्चित्तेनेव ज्ञानाग्निना पूर्वकर्मदाहेऽपि क्रियमाणं तत्फलाय भवेदित्यत आह त्यक्तेति आत्मलाभेन नित्यतृप्तत्वात् फलासंगं त्यक्त्वा निराश्रयत्वात् अहंकाराद्याश्रयेण हि कर्म क्रियते निराश्रयो निरहंकारो यस्मात् ततः कर्मसंगं अहं करोमीत्यभिमानं च त्यक्त्वा कर्मणि लौकिके वैदिके वा अभितः सर्वांगोपसंहारेण प्रवृत्तोऽपि स नैव किंचित्करोति अतोऽस्य क्रियमाणमपि कर्म न फलाय प्रभवतीत्यर्थः ॥ २० ॥ नन्वेतस्माद्गौणात् कर्मकरणादकरणं मुख्यमेव तद्वरमित्याशंक्य गृहस्थस्य तत्प्रत्यवायावहमिति व्यतिरेकमुखेनाह निराशीरिति यो निष्परिग्रहः रूपादिपरिग्रहहितः संन्यासी स चेन्निराशीः योगैश्वर्यमप्यनिच्छन् यतंचित्तं बुद्धिः आत्मा च देहैर्द्रियसंघातो येन स यतचित्तात्मा समाधिकाले निरुद्धबाह्याभ्यन्तरवृत्तिरित्यर्थः स व्युत्थानकाले शारीरं शरीरस्थितिमात्रप्रयोजनं भिक्षाटनादि तदपि केवलं कर्तृत्वाभिमानशून्यं पराध्यारोपितकर्तृत्वेन कुर्वन्नपि किल्बिषं यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयादित्यावज्जीवाधिकारचोदिताग्निहोत्राद्य

यस्य सर्वे समारंभाः कामसंकल्पवर्जिताः ॥ ज्ञानाग्निदग्धकर्माणं तमाहुः पंडितं बुधाः ॥ १९ ॥ त्यक्त्वा कर्म फलासंगं नित्यतृप्तो निराश्रयः ॥ कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नैव किंचित्करोति सः ॥ २० ॥ निराशीर्यतचित्तात्मा त्यक्तसर्वपरिग्रहः ॥ शारीरं केवलं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषं ॥ २१ ॥ यदृच्छालाभसंतुष्टो द्वंद्वातीतो विमत्सरः ॥ समः सिद्धावसिद्धौ च कृत्वापि न निबध्यते ॥ २२ ॥

करणजं प्रत्यवायं नाप्नोति विधितस्तेषां त्यागात् यस्तु स परिग्रहः स निराशीरपि यतचित्तात्मापि केवलमपिशारीरं कर्म कुर्वन् विहिताकरणात् किल्बिषं प्राप्नोत्येवेत्यर्थः ॥ २१ ॥ ननु स परिग्रहः कुटुंबभरणव्ययतया कथं वित्तव्ययायाससाध्या न्यग्निहोत्रादीन्यनुतिष्ठेदित्याशंक्याह यदृच्छेति यदृच्छया अप्रार्थितोपनतोलाभो यदृच्छालाभस्तेन संतुष्टः तथा हि ऋतामृताभ्यां जीवनं ब्राह्मणस्य विधाय व्याख्यातं ऋतमुच्छिशिलं प्रोक्तममृतं स्यादयाचितमिति द्वंद्वातीतः बहुलाभे अलाभे वा सुखदुःखाद्यतीतः विमत्सरः परस्य लाभदंष्ट्रासंतापहीनः समः यदृच्छालाभेनैवेष्टिपशुचातुर्मास्यादेर्नित्यकर्मणः सिद्धौ असिद्धौ वा समो निर्विकार एव भूत इष्ट्यादी निरुत्वापितत्फलेन स्वर्गादिना न निबध्यते अपिशब्दात्तज्जेन प्रत्यवायेन न निबध्यते बंधहेतोः कर्मणस्तत्त्वज्ञानेनैव दाहात् तथा च स्मृतिः न्यायागतधनस्तत्त्वज्ञाननिष्ठोऽतिथिप्रियः श्राद्धकृत्यवादी च गृहस्थोऽपि विमुच्यत इति भाष्ये त्वयं श्लोकः संन्यासि परत्वेनैव व्याख्यातः ॥ २२ ॥